

Drie plattelands oudere jongeren in de grote stad.

Het was vrijdag 20 januari 10.30 uur toen de drie elkaar die dag voor het eerst zagen. Cor, Gerard en Jac hadden een cultureel uitstapje naar de hoofdstad van ons kleine maar toch knusse kikkerlandje. Op het programma stonden enkele bezoeken aan foto annex kunsttentoonstellingen.

De autotrip naar Den Bosch was niet zo bijzonder, maar de treinreis des te meer. Gerard moest wel heel ver terug in de tijd dat hij voor het laatst in de trein gezeten had.

Je bent oudere jongere en je wilt wat zullen we maar zeggen.

Nadat we de wolkenhemel en het vlakke Nederlandse landschap vanaf onze zetel hadden aanschouwd, mede gadeslagen door naar onze mening zeldzame vogels, rolden we het centraal station van Amsterdam binnen.

Eerste actie; portemonnee verwijderen uit onze kontzak en die verplaatsen naar de andere zak: juist die aan de voorkant.

We gaven onze ogen al goed de kost. Je komt niet elke dag in de grote stad.

Na onze eerste actie onze eerste twijfel voor vandaag nl. wie heeft het centraal station eigenlijk gebouwd?

Ik heb het niet kunnen achterhalen maar het is gebouwd in 1889.

Nadat we een AJAX-vlag gekocht hadden voor zoon Tim, zagen we aan de overkant de (Koopmans)Beurs van Berlage liggen (gebouwd in 1903, bouwtijd 6 jaar). Wij er op af, maar pas op voor de trams. De zware deuren gaven toegang tot de Beurs. Er was een expositie te zien van Mondriaan. Wij, als echte Hollanders, liepen niets vermoedend naar binnen en

bewonderden de uitgestalde en geprojecteerde spullen. Na de snelle rondgang met een grotere aandacht voor het gebouw dan voor de tentoonstelling, realiseerden we dat we niet betaald hadden. Nou ja volgende keer beter.

Wij vervolgden onze wandeling richting de Kalverstraat. De tweede openbaring voor Gerard. Hij was namelijk nog nooit in de Kalverstraat geweest. Woouuw.

We hebben ons beheersd en niets gekocht. Of het moet de koffie zijn geweest die we in een van de vele eetgelegenheden hadden genuttigd.

Ieder van ons had een kamera meegenomen. Maar ik moest zonodig nog een fotorolletje kopen.

Wetende dat ze bij V&D niet duur zijn doken we dit warenhuis binnen. Op welke verdieping moesten we zijn, even kijken...5.

Wij op de roltrap. Op 5 aangekomen kocht ik een zwart-wit rolletje voor f6,95. Wat de dame achter de balie heeft bewogen is mij nog een raadsel maar ik kreeg gratis een CD mee met 70 minuten muziek.

Dat was de tweede keer dat we geld in onze zak konden houden.

Nu gingen we richting Leidseplein. Lopende wel te verstaan. Daar aangekomen wilde we het Stedelijk museum gaan bezoeken.

Na het Rijksmuseum (1885) van architect Cuypers, gepasseerd te zijn en verderop het van Gogh-museum (1973) van architect Gerrit Rietveld kwamen we aan bij het Stedelijk.

We hadden nog geen voet binnengezet of we werden door vrouwen aangesproken of we zin hadden in een groepskorting. Nou, wij niet te flauw natuurlijk. Drie losgelaten mannen in de hoofdstad van Nederland laten zich dat geen twee keer vertellen. Natuurlijk waren we best bereid hen aan het benodigde aantal groepsleden te helpen. Scheelt ons straks weer een ijsje, ja toch. Nadat de suppoost was uitgeteld konden we weer afscheid nemen van de dames. Op naar de geëxposeerde kunstwerken.

In het Stedelijk was namelijk een tentoonstelling met het werk van de schilder en fotograaf Breitner te zien. Die leefde van 1857 tot 1923 in Amsterdam. We hadden wat foto's van deze impressionist gezien in het CAPI-LUX blad van november 1994. De foto's hadden zeker op mij een grote indruk gemaakt.

De tentoongestelde foto's vielen wat tegen vooral omdat de foto's waar het

FOTO GEORGE HENDRIK BREITNER (COURTESY STEDELIJK MUSEUM)

BREITNER IN HET STEDELIJK MUSEUM

Voor het eerst sinds 1947 wijdt het **Stedelijk Museum** in Amsterdam deze winter een retrospectieve tentoonstelling aan de Amsterdamse impressionist **George Hendrik Breitner**. Naast tachtig schilderijen omvat de tentoonstelling vijftig tekeningen en aquarellen en vijftiwintig foto's uit de periode tussen 1879 en 1915. De werken zijn afkomstig uit Nederlandse museale verzamelingen, maar tevens zijn er bijzondere, zelden getoonde, schilderijen en tekeningen uit particuliere collecties en buitenlandse musea aanwezig. In alle uitin-

gen komen de verschillende thema's uit Breitners oeuvre naar voren: stadsgezichten, (zelf)portretten, interieurs met vrouwen in kimono, naakten en soldaten- en huzarenstukken. Een voorproefje van het fotowerk vindt u op de pagina's 36 t/m 45 van deze CAPL.

De overzichtstentoonstelling in het Stedelijk Museum in Amsterdam duurt van 19 november tot 5 februari.

Links: George Hendrik Breitner, zonder titel, ca. 1890

mij vooral om ging niet waren geëxposeerd.

De wel geëxposeerde foto's waren originele afdrukken die eind vorige eeuw / begin deze eeuw door Breitner zelf waren gemaakt. Om de foto's niet verder aan te tasten was er net voldoende licht om de foto's te verlichten. Toch is het verbazingwekkend te zien dat met de beperkte middelen en technieken van bijna 100 jaar geleden men dit toch voor elkaar heeft gekregen.

Het werk van Breitner laat foto's zien van militairen en naakt (ook toen al). Maar Breitner is toch een fotograaf die voornamelijk het Amsterdamse (straat)leven op de gevoelige plaat vastlegde.

Het is daarom opmerkelijk dat in een ander gedeelte van het Stedelijk een weliswaar kleine expositie was van het werk van Ed van der Elske. Breitner is voor het grote publiek meer bekend om zijn schilderwerken. Er hingen kleine maar ook hele grote doeken van zijn hand. Om nog even terug te komen op zijn fotowerk. Je kon op enkele foto's lijnpatronen zien die hij later gebruikte om die foto als schilderstuk vast te leggen.

Nadat dit alles bekeken te hebben gingen we schilderstukken bekijken van tijdgenoten van Breitner zoals van Gogh, Monet, Renoir, Witser en Isaac Israëls.

Ook waren er werkstukken te zien en ik citeer Gerard maar even die geschilderd waren met een slechte kwast. Maar dit werd ruimschoots goedgemaakt door wat we verder in het Stedelijk hadden gezien.

Het was weer tijd voor een kopje koffie. Ja, en dan merk je weer dat je in de hoofdstad vertoeft. Zo kwamen we prominenten tegen van Farce Majeur en PVDA. Ja, ja.

Op voor de volgende (voet)tocht. Op het Museumplein foto's gemaakt van het monument ter nagedachtenis aan de omgekomen vrouwen van Ravensbruck. Jammer dat er geen zonnestraal op het monument viel.

Ons volgende doel was het Tropenmuseum. Ook dit gedeelte legden we te voet af. Dwars door een gerenoveerde buurt waar volgens Gerard veel kunststof kozijnen de bouwnorm niet geheel konden doorstaan. Daarna liepen we door een park waar het Tropenmuseum aan grenst. Het was ondertussen al half 5 geworden en het museum zou om 5 uur sluiten. Wij naar binnen. Net alsof we van niets wisten vroegen we tot hoe laat het museum open was. Het antwoord was niet anders dan we hadden verwacht; 5 uur heren, maar u mag wel voor niets naar binnen. Hoe is het mogelijk, alweer mazzel. Of was het uitge-

World of Love

Het Tropenmuseum gaf eerder dit jaar aan vier Nederlandse fotografen de opdracht ieder op een ander continent een gezin te volgen. Aanleiding voor dit initiatief was het door de Verenigde Naties uitgeroepen Jaar van het Gezin. De resultaten van deze opdracht zijn op dit moment te zien tijdens de expositie **World of Love—één wereld, vier gezinnen**.

Catrien Ariëns bezocht een familie in Bangladesh, Michel Szulc-Krzyzanowski maakte opnamen in Senegal, Koen Wessing ging naar Colombia en Corinne Noordenbos bleef in Nederland. De 120 kleurenfoto's vertellen de bezoeker hoe de gezinnen wonen en werken en de tradities en gebruiken per land verschillen, maar ook hoe liefde tussen mensen waar ook ter wereld hetzelfde is. De nadruk in de expositie ligt op de positieve emoties in dagelijkse situaties.

De expositie **World of Love—één wereld, vier gezinnen** is nog geopend tot en met 29 januari 1995.

Het Tropenmuseum, Linnaeusstraat 2, Amsterdam. ■

FOTO CATRIEN ARIËNS

kiend, wie weet. Wij, na een sanitaire stop te hebben gedaan (gratis), richting tentoonstellingsbord. Het Tropenmuseum is een heel ruimtelijk en mooi gebouw. De tentoonstelling laat werk zien van 4 fotografen, onder de titel **World of Love—één wereld, vier gezinnen**. Er zaten zeer verrassende kleurenfoto's bij met name van Corinne Noordenbos die het Nederlandse gezin voor haar rekening nam. Door middel van verrassende standpunten in te nemen in combinatie met een goed gebruik van groothoek lenzen was zij het die ons het meest boeide. Misschien was ook de herkenbaarheid van de leefsituatie van het gezin mede bepalend voor onze keuze.

Toch een waardevolle afsluiting van deze nu toch wel vermoeiende dag.

We vertrokken richting Amstelstation. Het werd al donker. Aangekomen op het station konden we direct mee met de trein richting Den Bosch. Het was spitsuur en we troffen het niet, we moesten staan. Dan maar hangen en leunen aan de blijkbaar daarvoor bestemde buizen. Om eerlijk te zijn heeft het hangen en leunen aan die buizen ook wel iets, je wordt zonder dat je het weet weer 10 jaar jonger..... of was het ouder? De benen begonnen al om rust te vragen. We hadden al besloten om in Utrecht uit te stappen en daar wat te eten.

Daar aangekomen wandelden we via Hoog Catharijne naar de binnenstad waar we met uitzicht op de gracht wat konden bijkomen.

We waren beland in een pannekoekhuis waar ik "vroeger" nog wel eens kwam, in gezelschap van Anja natuurlijk. We lieten ons het bier en de pannekoeken goed smaken. Cor vond de pannekoek zo lekker dat hij er nog een lustte, of was het de honger die hem overviel?

Rond een uur of negen in de avond arriveerden we ten huize van de familie Deelen. Het welkomscorps stond er al: Ria Deelen met Jan Boer. We zijn weer thuis dachten we, en ploften vermoeid maar voldaan neer in onze zetels.

Jac van Houten